

Samotna Księżniczka

Niedaleko lasu, w Jarząbowej Dolinie mieszkała sobie księżniczka Balbinka. Miała złote włosy, oraz duże okrągłe oczy w kolorze kory drzewa. Była samotną dziewczynką, która przesiadywała całe dnie w swoim pokoju czytając ulubione książki. Skrycie marzyła o przyjacielu, lecz wydawało się, że to niemożliwe. Pewnego dnia postanowiła wybrać się na spacer nad jeziorko do serca lasu, gdzie cichy strumyczek uspokajał jej smutną duszę. Spotkała tam przypadkiem chłopca o rudej czuprynie i błękitnych oczach, był tak piękny jak księżyc nocą. Chłopiec miał na imię Ksawery, był synem starego ubogiego myśliwego, który zarabiał na życie przynosząc upolowaną zwierzynę do pałacu zgorzkniałego króla Antoniego. Balbinka i Ksawery od razu do siebie coś poczuli, nawiązali silną więź. Spotykali się popołudniami nad jeziorem. Rozmawiali, miło spędzali razem czas, a nawet wspólnie marzyli. Niesamowita była to przyjaźń, tak prawdziwa i szczerą goiła najboleśniejsze rany. Król Antoni dowiedziawszy się, że jego ukochana córka spotyka się z Ksawerym bardzo się rozłościł. Zamknął więc córkę w jej komnacie i kazał zapomnieć o przyjacielu. Balbinka płakała całymi dniami i nocami, była tak samotna i pusta jak nigdy dotąd, nawet książki jej nie pomagały. Król bojąc się że straci jedyną córkę, nie potrafił zaakceptować jej uczuć do syna myśliwego. Lecz stary ojciec chłopca błagał króla o aprobatę dla tej dwójki. Król nie wiedział co ma zrobić, po długich zmaganiach ze swoimi zasadami, pozwolił na spotkania dwójki dzieci. Jego miłość do Balbinki była silniejsza niż królewskie przepisy. Balbina znów odzyskała radość, a jej serce oczyściło się ze smutku. Dzięki chłopcu tak pięknym jak księżyc już nigdy nie poczuła samotności, a król widząc uśmiech córki odzyskał równowagę, a jego serce zamiast złości miało w sobie więcej miłości. I tak zakończyła się historia Balbinki i Ksawerego, ich przyjaźń przetrwała wszystko, a miłość króla do córki przywróciła uśmiech w całej Jarząbowej Dolinie.

Natalia.S